

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Plămădeală Ghenadie, Boico Victor,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, în cauza penală în privința lui

Moscalu Vadim xxxxx, născut la xxxxx,
originar din xxxxx și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare:

Prima instanță: 02.12.2020 – 21.05.2021;

Instanța de apel: 09.06.2021 – 29.06.2021;

Instanța de recurs: 22.07.2021 – 07.12.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 21 mai 2021, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Moscalu Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 160 (o sută șaiszeci) ore.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că Moscalu Vadim, conștientizând caracterul prejudiciabil al faptelor sale, a ignorat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, prevăzute de pct. 10) subpct. 2) lit. a) care stipulează că „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea polițistului, (...), este obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus”, și de pct. 14 lit. a), care stabilește că „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența

drogurilor sau altor substanțe contraindicate (...)”, astfel săvârșind infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, în următoarele circumstanțe:

Moscalu Vadim la data de 26 octombrie 2020, aproximativ ora 23:00, a fost stopat de către angajații INSP al MAI, în timp ce conducea, fără a deține permis de conducere, mașina autopropulsată de model „BOBCAT 863H” cu n/î xxxxx, la intersecția străzilor Mitropolit Gavriil Bănulescu-Bodoni și Alexei Șciusev din mun. Chișinău. În procesul verificării actelor, Moscalu Vadim prezenta semne evidente de aflare în stare de ebrietate alcoolică.

Tot atunci, Moscalu Vadim, la solicitarea angajaților INSP al MAI, a fost supus testării alcooscopice cu aparatul „Drager 7510”, iar conform rezultatului alcotestului, s-a constatat că în aerul expirat de către acesta, concentrația vaporilor de alcool constituia 1,01 mg/1, care conform art. 134¹² alin. (3) Cod penal, reprezintă stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Moscalu Vadim, fiind informat despre dreptul său de a contesta rezultatul, nu și-a exprimat dezacordul în privința rezultatului și nu a solicitat examinarea medicală cu recoltarea obligatorie a probelor biologice.

Acțiunile inculpatului Moscalu Vadim, au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și care nu deține permis de conducere.*

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei inculpatului Moscalu Vadim, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Moscalu Vadim să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului acuzarea a invocat, că la aplicarea pedepsei inculpatului, prima instanță nu a ținut cont de scopul pedepsei penale care trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, precum și a altor persoane, or, aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, nu va contribui la realizarea acestuia.

Astfel, a menționat că prima instanță nu a luat în considerație faptul că potrivit materialelor cauzei penale, inculpatul Moscalu Vadim a fost deja supus răspunderii penale pentru săvârșirea unor infracțiuni, fiindu-i stabilite inclusiv pedepse sub formă de închisoare, ceea ce atestă că inculpatul nu s-a corectat și nu conștientizează rolul pedepsei penale.

În acest context, a precizat acuzarea că pedeapsa stabilită inculpatului este una prea blândă în raport cu pericolul social sporit al infracțiunii săvârșite de către acesta, comportamentul și personalitate inculpatului care anterior a fost tras la răspundere penală, prin sentința Judecătoriei Călărași din 16 februarie 2004;

sentința Judecătoriei Călărași din 17 mai 2005; sentința Judecătoriei Călărași din 02 aprilie 2010, astfel concluzionând că inculpatul Moscalu Vadim nu s-a corectat, iar pedeapsa stabilită de prima instanță nu va contribui la realizarea scopului pedepsei penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința primei instanțe.

4.1. În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a indicat că cauza penală în prima instanță a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364¹ Cod procedură penală, în baza cererii scrise personal de inculpat (f.d.92), acceptată prin încheierea protocolară a instanței de judecată din data de 14 aprilie 2021 (f.d.98), astfel că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, a acceptat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod procedură penală și nu a solicitat administrarea de probe noi.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că la examinarea cauzei, prima instanță a verificat complet sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a apreciat probele administrate în faza de urmărire penală și acceptate de inculpat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Moscalu Vadim de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin.(4) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că sentința primei instanțe se contestă în partea stabilirii pedepsei inculpatului Moscalu Vadim, astfel precizând că temei pentru a interveni în sentință din oficiu cu privire la încadrarea juridică, conform art. 409 alin. (2) Cod procedură penală, lipsește.

În acest context, instanța de apel a menționat că în speță, sancțiunea art. 264¹ alin. (4) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore sau închisoare de până la 1 an.

De asemenea, instanța de apel a constatat că potrivit art. 76, 77 Cod penal, careva circumstanțe atenuante sau agravante în privința inculpatului Moscalu Vadim, nu s-au stabilit; la evidența medicului narcolog și psihiatru inculpatul nu se află.

La individualizarea pedepsei stabilite inculpatului Moscalu Vadim, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75-78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite care se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare prin prisma art. 16 alin. (2) Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din intenție, de personalitatea inculpatului care anterior a fost condamnat și antecedentele penale fiind stinse, precum și de faptul că acesta are la întreținere copii minori.

Astfel, analizând circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului, comportamentul acestuia în viața socială, precum și cel de până și după săvârșirea infracțiunii incriminate, în raport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale

faptelor, instanța de apel a constatat că prima instanță just i-a aplicat inculpatului pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru o perioadă de 160 ore.

Instanța de apel a concluzionat că pedeapsa de 8 luni închisoare, solicitată de partea acuzării pentru a fi aplicată inculpatului, este nejustificată, apreciind că este echitabilă pedeapsa stabilită de prima instanță și că aceasta v-a atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a condamnatului, precum și de prevenire de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Referitor la aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, instanța de apel a reținut că în acest sens, trebuie să se țină cont de necesitățile individuale ale inculpatului, posibilitățile, drepturile și responsabilitățile sociale ale acestuia, inclusiv și de recomandările serviciului de resocializare, astfel menționând că potrivit materialelor cauzei penale și procesului-verbal al ședinței de judecată din 14 aprilie 2021, inculpatul Moscalu Vadim și-a manifestat consimțământul și a solicitat să-i fie aplicată pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Ținând cont de necesitățile individuale ale inculpatului Moscalu Vadim, posibilitățile, drepturile și responsabilitățile sociale ale acestuia, instanța de apel a conchis că prima instanță corect a apreciat faptul că inculpatului Moscalu Vadim, urmează să-i fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, care va asigura realizarea scopului pedepsei penale, or, careva temeuri ce ar justifica stabilirea unei pedepse mai aspră din rândul celor alternative stabilite în dispoziția normei respective, nu au fost constatate.

În opinia instanței de apel, prima instanță întemeiat a concluzionat că circumstanțele reținute ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru o perioadă de 160 ore, care v-a influența asupra corectării și reeducării vinovatului și va contribui la realizarea scopului pedepsei penale.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că deși în apelul depus de partea acuzării, ultimul a solicitat ca inculpatului să-i fie aplicată pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de timp semiînchis, la caz nu se impune necesitatea aplicării unei pedepse privative de libertate, în condițiile în care infracțiunea incriminată lui Moscalu Vadim se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, iar inculpatul și-a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele săvârșite, antecedentele penale sunt stinse și are 3 copii minori la întreținere.

5. Procurorul în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, solicitând casarea parțială a deciziei instanței de apel, în

partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului invocă acuzarea că la aplicarea pedepsei inculpatului Moscalu Vadim, instanța de apel eronat a interpretat prevederile art. 75 Cod penal, nu a ținut cont de circumstanțele cauzei și neîntemeiat a constatat asupra oportunității aplicării pedepsei minime.

În acest context, susține că instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că la caz lipsesc circumstanțe atenuante, iar aplicarea pedepsei inculpatului sub formă de muncă neremunerată, este una prea blândă, inechitabilă și nu este proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite.

Consideră că instanțele de fond neîntemeiat au apreciat circumstanța că anterior inculpatul nu a fost judecat, or, la materialele cauzei a fost anexată informația privind antecedentele penale ale inculpatului Moscalu Vadim, din care rezultă că acesta a fost tras la răspundere penală pentru mai multe infracțiuni.

Astfel, menționează acuzarea că inculpatul nu s-a corectat, din care motiv consideră că acestuia urmează să-i fie aplicată o pedeapsă cu privare de libertate, care este o pedeapsă proporțională faptei săvârșite.

De asemenea, precizează că potrivit cazierului contravențional al inculpatului, se atestă că acesta în mod frecvent încalcă regulile din domeniul circulației rutiere, or, Moscalu Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea mai multor fapte contravenționale, majoritatea fiind de săvârșirea accidentelor rutiere, fiindu-i aplicate și pedepsele corespunzătoare, însă care nu și-au atins scopul.

6. Avocatul Nemerenco Dumitru în numele inculpatului Moscalu Vadim, a depus referință la recursul declarat de partea acuzării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Indică în susținerea referinței că inculpatul a solicitat examinarea cauzei conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, și astfel a beneficiat de reducerea cu o treime a limitei de pedeapsă cu închisoare prevăzută pentru art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

7. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta urmează a fi admis, din considerentele ce succed.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs

verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat de către procuror, se atestă că acesta a indicat drept temei pentru declararea recursului art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Analizând textul deciziei contestate prin prisma argumentelor invocate în recurs și temeiului de casare nominalizat, Colegiul penal lărgit constată că criticile aduse de către titularul cererii de recurs și-au găsit confirmare în speța dedusă judecătii.

În acest context instanța de recurs menționează, că conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Din conținutul recursului rezultă că, partea acuzării critică decizia instanței de apel, în partea ce se referă la individualizarea pedepsei și anume cu privire la faptul că neîntemeiat i-a fost aplicată inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, invocând că aceasta este o pedeapsă prea blândă.

Astfel, Colegiul penal lărgit, verificând legalitatea deciziei instanței de apel sub acest aspect, constată că aceasta, la examinarea apelului, în partea individualizării pedepsei, nu a respectat întru totul prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

După cum rezultă din materialele cauzei, potrivit sentinței, Moscalu Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de 160 ore.

Deși în cererea de apel, procurorul a invocat dezacordul cu soluția primei instanțe în partea individualizării pedepsei stabilite lui Moscalu Vadim, susținând că nu au fost luate în considerație toate circumstanțele cauzei, analizând decizia

supusă recursului Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe, nu a pătruns pe deplin în esența argumentelor invocate în apel și a motivat superficial soluția adoptată referitor la temeinicia aplicării în privința inculpatului Moscalu Vadim a pedepsei sub formă de muncă neremunerată.

În acest sens, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel insuficient a abordat condițiile ce vizează circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat, și nu a luat în considerație faptul că inculpatul Moscalu Vadim, nu este la prima abatere penală, fapt ce rezultă din revendicarea MAI (f.d.42-44), ceea ce atestă că inculpatul nu a pășit pe calea corijării

Colegiul penal lărgit consideră pripită concluzia instanței de apel potrivit căreia, pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, va contribui la realizarea scopului pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului Moscalu Vadim, or, la individualizarea pedepsei, conform criteriilor generale de individualizare a pedepsei, instanța de judecată trebuie să respecte toate cerințele prevăzute de legea penală ce asigură aplicarea față de inculpat a unei pedepse echitabile, legale și individualizate. Neglijarea unora din aceste criterii, constituie temei pentru casare a hotărârii contestate.

Mai mult, instanța de recurs constată că instanța de apel nu a luat în considerație nici faptul că potrivit cazierului contravențional (f.d.41), inculpatul Moscalu Vadim anterior a săvârșit mai multe contravenții, care de asemenea fac parte din categoria contravențiilor în domeniul circulației rutiere.

Așadar, circumstanțele cauzei, potrivit art. 75 Cod penal, se referă atât la cele care atenuează răspunderea, cât și la cele care agravează răspunderea, de care instanțele de fond sunt obligate să țină cont la individualizarea pedepsei.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, în prezenta speță și-a găsit confirmare temeiul pentru recurs invocat de către procuror, ceea ce duce la casarea parțială a deciziei instanței de apel, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, cu remiterea cauzei la rejudecare în această parte, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece această eroare nu poate fi corectată de instanța de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesuale penale asupra aspectelor evidențiate în prezenta decizie, să argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, în cauza penală în privința lui **Moscalu Vadim xxxxx**, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, și dispune rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest decizia contestată, se menține.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată în partea în care a fost dispusă rejudecarea, în rest este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **10 februarie 2022**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie

Boico Victor